

нна баварския херцогъ Арнулфа, били заети въ западна Европа, а пъкъ ссърбскиятъ князь Петъръ не посмѣлъ да тръгне безъ тѣхъ противъ Симеона, понеже ималъ задъ себе си захълмския князь Михаила, който билъ преданъ нна Симеона.

Поражението при Ахелое стреснало цариградското правителство. Патриархътъ веднага писалъ на Симеона писмо, въ което заедно съ просбата за миръ казвалъ, че настѣпването на Лъва Фока въ България било съ цель да се изтрѣби българския народъ, а само да се принуди Симеонъ да изтегли войскитѣ си отъ Солунската и Драчката области.

Следъ сражението при Ахелое Симеонъ изпратилъ войскитѣ си къмъ Цариградъ, а самъ се върналъ въ Преславъ, отгдето изпратилъ друга войска въ Сърбия да накаже князь Петра за тайния му съюзъ съ Византия. Разбитиятъ при Ахелое Лъвъ Фока успѣлъ да събере останкитѣ отъ войскитѣ си и, подкрепенъ съ прѣсни войски, срещналъ българитѣ при село Катасирти, близо до Цариградъ. Обаче въ единъ нощенъ бой българитѣ разбили съвършено византийцитѣ.

Въ Сърбия били изпратени войски подъ началството на Теодора Сигрица и Мармаиса. Като отишли въ Сърбия, тѣ измамили князь Петра да се яви нна свиждане, оковали го и го изпратили въ България, а на сръбския престолъ ттурили доведения отъ България Павелъ, синъ на князь Брана, сваленъ отъ престола и ослѣпенъ отъ Петра. По тоя начинъ българското влияние въ Сърбия било възстановено.

Следъ всичко това Симеонъ отговорилъ на патриархъ Николая. На доводитѣ, че настѣпването на Лъва Фока въ България било демонстрация, той писалъ на патриарха: „Ти си оглупѣлъ“, а за да склучи миръ, той поставялъ условие да бжде признатъ отъ византийцитѣ за тѣхенъ императоръ. Като получилъ отказъ, Симеонъ провъзгласилъ българската черква за патриаршия и билъ вѣнчанъ за царъ отъ поставения български патриархъ.

Поражението при Ахелое предизвикало вътрешни безредици въ Византия. Началникътъ на флотата Романъ Лакапинъ свалилъ Зоя, оженилъ малолѣтния императоръ — Константинъ VII за дъщеря си и се провъзгласилъ самъ за императоръ. За Симеона, който аспириралъ за византийската корона, не оставало друго, освенъ съ орѣжие да отнеме властта отъ узурпатора Романа. Но, преди да пристѣпи къмъ Цариградъ, той решилъ да завладѣе всички византийски земи на Балканския полуостровъ, да мине даже въ Азия и, следъ като изолира столицата, тогава да я превземе. Въ 919 г. той започналъ да събира войскитѣ си и въ 920 г. настѣпилъ въ две посоки: една войска навлѣзла въ Тракия, завладѣла Галиполския полуостровъ и дори се опитала да мине въ Азия; друга войска, водена лично отъ Симеона, настѣпила въ юго-западна посока, завладѣла Тесалия и Елада. Гърцитѣ се спасявали съ бѣгство въ Пелопонесъ и на островъ Евбея, а българитѣ ги преследвали съ лодка. Византийцитѣ оказали слаба съпротива. Всичкитѣ си усилия, обаче, насочили да не допуснатъ да минатъ въ Азия и се мѣчили по дипломатически пѣтъ да склонятъ Симеона на миръ.

Пролѣтъта 921 год. Симеонъ насочилъ войскитѣ си къмъ Цариградъ, навѣрно за да предизвика византийцитѣ да излѣзатъ на открито поле. Българитѣ отново стигнали до Катасирти, близу до Цариградъ. И наистина, императорътъ решилъ да се противопостави на българитѣ. Той изпратилъ domestikъ Пота Аргиръ съ войскитѣ си противъ българския отредъ. Българитѣ настѣпили предъ Пота. Преследвайки ги, Потъ Аргиръ миналъ границата и се спрѣлъ при гр. Термополъ (при Айтошкитѣ бани) да чака появяването на българитѣ. Оттамъ той изпратилъ на разузнаване нѣкой-си турмархъ Михаила.